

— havde jeg nær sagt — overhovedet ikke ere i Stand til at anlægge den Maalestof, som han anlægger. Det, hvori Bruddet paa Grundlovens Mand og Forudsætning ligger — og deri er det, vi ere enige med det ærede Medlem om at finde Grundaarjagen — er den absolute Uoverensstemmelse mellem Regjeringen og Thinget. Hvor den findes, og hvor den findes i den Grad, som det er Tilfældet her hos os, er man saaledes udenfor de Forudsætninger, hvorpaa vor Forfatning hviler, at jeg tror, at de Betragtninger og Henstillinger, som det ærede Medlem gjorde gjældende, ikke ere paa deres Blads, og at han derfor ikke skulde have henvendt dem til os og heller ikke til mig som Forslagsstiller. Jeg tror, at skulde vi naa hen til virkelig at faae Forfatningens og Grundlovens Mand fuldt respekteret, maa alle vore Bestræbelser, al vor Opmærksomhed være koncentreret paa det Punkt, som vi ere enige om at erkjende for at være det væsentlige og afgjørende. Det maa vi komme over, ere vi naaede til at være enige om Grundlovsforudsætningen for vor Forfatning, saa gjælder det om, at vi kunne blive i Stand til at mødes paa Indrømmelsernes, Forstaaelsens og Smødekommenshedens Bei.

Jeg skal overfor det ærede Medlem for Frederiksberg endnu tilføje nogle ganske faa Ord, særlig paa mine egne Begne. Jeg vil til det ærede Medlem bemærke, at er der Noget her i denne Sal, der har været med til at forsøge paa at naae Maalet ad Forhandlingens Bei, som det ærede Medlem nævnte, saa er det mig, og jeg siger derfor, at der er Jaa, der med større Ret have Lov til at udtale dette, at vi have ad Erfaringens Bei lært, at det er ikke den Maalet, hvorpaa vi skulle kunne naae frem ud over dette Ministerium, vi have. Jeg har selv været med til at tilveiebringe Situationer, hvor der har været Udgang for det nuværende Ministerium til at kunne trække sig tilbage med en nok saa hæderlig Afsag; kunde vi blot naae frem til virkelige positive Resultater, maatte Regjeringen for mig gjerne have sagt: Ja vi seirede dog, naar det blot gif. Havde vi naaet frem til et Resultat, saa havde jeg sagt: Det fik at være. Jeg har været med til at tilveiebringe Situationer, hvor jeg sagde, at jeg lod det komme an paa, om Regjeringen nu vilde søge at trække sig tilbage. Men den har ikke valgt det, og derfor siger jeg, at Jaa have mere Ret end jeg til at sige, at den Bei kunne vi ikke gaa. Nu er det nødvendigt, at vi samle alle vore Bestræbelser, al vor Opmærksomhed, alle vore Kræfter om det Maal: Vi skulle og maa frem over dette Ministerium.

Naar Mindretallets Ordfører, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Sad), beklagede sig over, at ved det af mig stillede Forslag vilde vi affkære Forhandlingerne ikke alene med Ministeriet, men ogsaa med ham og hans Venner og det andet Thing, vil jeg foreslaa det ærede Medlem, at vi ganske lade det andet Thing ude af Betragtning. Lad det andet Thing sørge for sine Sager, sine Interesser, det ærede Medlem er lige saa lidt som jeg kaldet til at varetage det andet Things Tarv. Dertimod er det ærede Medlem fuldt berettiget til at varetage sin egen og sine nærmeste Venners Sag, altsaa Højremindretallets Sag her i Salen, og jeg vil til dette Højremindretal sige, at det har Ret til at hævde Mindretallets Krav paa Forhandling om alle Enkeltheder med Flertallet, men det har ikke Ret til at fordre dette Krav fyldestgjort, førend det stiller sig paa et Mindretallets Stade og ikke gjør Fordring paa en Ret, der gaar ud over Mindretallets Ret. Overlader man til Flertallet den Stilling, som er hjemlet ved Forfatningens fornuftige Mening, og indtager Mindretallet sin lige saa naturlige Stilling, saa er Tiden kommen til en Forhandling med dette Mindretal, og Mindretallets Ret vil da heller ingenfinde blive tilfidesat. Jeg anbefaler altsaa Thinget at vedtage det af mig stillede Forslag.

Dinesen: Selvfølgelig stemmer jeg mod det stillede Forslag til Dagsorden, og jeg finder kun Anledning til at gjøre nogle faa Bemærkninger, hvoraf de fleste og væsentligste skulde være knyttede til det første Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet. I Begyndelsen af sit første Foredrag angreb han os, der staa paa den anden Side, for den Stilling, vi ved de sidste Valg i Sommer havde indtaget overfor den af ham ved samme Leilighed omtalte Wisnepolitik. Vor Stilling overfor denne Wisnepolitik var ikke anden end den, at vi beskæmpede den ved Valget, vi udtalte som vor Overbevisning, at det var en hensynsløs Politik, som gif ud over Befolkningen, og som, selv om de Herrer fra den Side satte den i Kraft med nok saa stort et Tal, dog aldeles ikke i sig bar Midlerne til at opnaa det Tilsigtede, at fjerne Regjeringen. Vi gjorde gjældende, hvad der nylig blev sagt af det ærede Medlem, der ikke har stillet sig paa den Side, paa hvilken jeg staa, at dette var en Politik, der ramte til begge Sider, at den lige saa fuldt ramte den Befolkning, for hvilken de Herre have opfattet sig til Talsmænd, som den Befolkning, der har sluttet sig til os Andre. Naar det ærede Medlem iøvrigt talte om de kræffe og haa-